

Valkonauha

1/2019

~ 110 vuotta ~

*Pääsiäisen
armo
kuuluu
kaikille s.16*

**AJANKOHTAISTA
valtakunnassa s. 30**

*Kevätsade
kastelee maan s. 18*

Valkonauha 1/2019

Pääkirjoitus	3
Paikallisyhdistykset toimivat	4
Runo puhuu	15
Pääsiäisen armo kuuluu meille kaikille, kaikenlaisille	16
Hengellinen kirjoitus	18
Valkonauhan maailmanliiton 41. kansainvälinen kongressi, ohjelma	20
Monikulttuurisuus koulutuksella voimavaraksi	23
Runo puhuu	25
Tähtiä sataa, toivoa sataa	26
Kohtuus vai kohtuuttomuus	29
Ajankohtaista valtakunnassa	30
Mistä syntyy aito kohtaaminen	32
Runo puhuu	35

Julkaisija: Suomen Valkonauhaliitto
Toimituksen osoite:
 Liisankatu 27 A 3, 00170 Helsinki
 puh. 091351 268
 www.suomenvalkonauhaliitto.fi
 irja.eskelinen@suomenvalkonauhaliitto.fi
Päätoimittaja: Sinikka Vilén
Toimitussihteeri: Irja Eskelinen
Toimituskunta: Tarja Heino, Marja Kariluoto,
 Paula Kupias, Arja Laiho, Anna-Mari Laine,
 Tuulikki Perho, Pirjo Sipilä
Taitto: Anne Tervahauta / Kuvitella
 Lehti ilmestyy neljänä numerona
 Tilaushinta 20 euroa vsk
Painopaikka: Eräsalon Kirjapaino Oy,
 Tampere
 ISSN-L 0355-7219, ISSN 0355-7219
 (painettu)
 ISSN 2242-0045 (verkkajulkaisu)
Etukannen kuva: Pixabay

Suomen Valkonauhaliitto – Förbundet Vita Bandet i Finland r.y.

Liitto on vuonna 1905 perustettu kristillisyhteiskunnallinen naisjärjestö, joka toimii yksilöiden, perheiden ja yhteiskunnan hyväksi. Liitto on jäsenenä World's Woman's Christian Temperance Unionissa. Liitto ottaa vastaan testamentteja ja lahjoituksia.

Pankkiyhteys: Danske Bank IBAN:FI98 8000 1100 0623 23

Puheenjohtaja

Sinikka Vilén, erityisdiakoni (eläk.)

Varapuheenjohtajat

Kotihoidon ohjaaja (eläk.) Elli Martikainen
 Ostoassistentti Tarja Heino

Pääsihteeri

Pastori Irja Eskelinen

Toimistos sihteeri

Nina Hurtamo

Liiton ylläpitäjät

Valkonauhan Kotipesä Helsingissä
 Liisankatu 27 A 3, 00170 Helsinki
 puh. 091351 268

Opiskelijakoti Helsingissä

Snellmaninkatu 27 D 18, 00170 Helsinki

Suur-Helsingin Valkonauha ry:n ylläpitämä

Liisankoti
 Luotsikatu 4 E, 00160 Helsinki

Aina ja yhtä aikaa läsnä

Olemme saaneet aloittaa uuden kalenterivuoden 2019. Vuoden vaihtuessa suuntaamme katseemme yleensä tulevaisuuteen toiveikkain ja odottavin, mutta ehkä joskus myös hieinan epävarmoin tuntein. Uusi ajanjakso on väistämättä aina hyppy tuntemattomaan.

Valkonauhatyössä vuosi 2019 tulee olemaan haasteellinen. Kansainvälinen Valkonauhan maailmanliitto, World's Woman's Christian Temperance Union (WWCTU) on valinnut 41. kansainvälisen kongressin pitopaikaksi Suomen. Joka kolmas vuosi järjestettävä kongressi toteutetaan Helsingissä 10.–15.7.2019. Tapahtuman järjestely on aloitettu jo hyvissä ajoin vuoden 2018 puolella ja se tulee näkymään myös koko kuluva vuoden Suomen Valkonauhaliiton toiminnassa. Kyse on siis erittäin mittavan ja haasteellisen tapahtuman toteuttamisesta. Kongressiin odotetaan vieraita ympäri maailman. Odotamme osallistujia muun muassa Australiasta, Guatemalasta, Intiasta, Kanadasta, Koreasta, Norjasta, Papua-Uusi-Guineasta, Ruotsista, Yhdysvalloista, Uudesta-Seelannista ja Zimbabwesta.

Martti Luther kuvaa taitavasti yhteyttä, joka voi vallita ihmiskunnan välillä, riippumatta siitä ovatko eri kansallisuuksien etäisyydet maantieteellisesti lyhyitä vai pitkiä.

Kun aurinko paistaa merenpinnalle, heijastuu siihen yksi ainoa auringon kuva, jonka lukemattomat meren läheisyydessä olevat ihmiset voivat nähdä yhtä aikaa ja jokainen vielä aivan vierellään. Ja juuri siltä paikalta, missä kulloinkin sattuvat olemaan. Jos jatkamme kävelyämme meren rannalla, seuraa merestä heijastuva aurinko meitä ja on aina lähellämme.

Martti Lutherin vuosisatoja vanha tarina kertoo meille siis auringosta, jonka säteet ovat aina jokaista lähellä. Olemme kaikki maailman kansat aina saman auringon alla. Voimme nähdä sen eri tai yhtä aikaa kaukana tai lähellä asuvan sisaremmen tai veljemme kanssa, kulloinkin maapallomme kiertokulusta riippuen. Päivällä auringon säteet lämmitävät ja poltta-

vat niin, että tunnemme sen, mutta säteitä emme voi nähdä. Emme saa niitä kiinni emmekä voi niitä vangita. Yölläkin ne ovat olemassa ja lämmittävät meitä, vaikka emme voikaan niiden olemassaoloa konkreettisesti havaita.

Luther kiteyttää tarinassaan hienolla tavalla opetuksen siitä, että Jumala ei ole sidottu minnekään, vaan on koko ajan ja kaikkialla, mutta meille käsittämättömänä ja näkymättömänä.

Kun ensi kesänä saamme koontua läheltä ja kaukaa saapuvien vieraidemme kanssa viettämään yhteistä aikaa, konkretisoituu yhteiset kristilliset arvomme ja yksi yhteinen uskomme Luojaamme, joka on jokaisen meidän elämässämme ja kotimaassamme aina ja yhtä aikaa läsnä.

SINIKKA VILÉN
 Puheenjohtaja

Juhlaa...

Joulukahvilla 15.12.2018

Liiton joulukahveilla esiintyivät Lucia-tytöt. Aessori, poliisitarkastaja evp. Mikko Lampikosken harmonikka soi kauniisti. Alh. vas. Tuulikki Perho, Elli Martikainen, Tarja Heino, Kaarina Piiparinen, Aune Laitinen ja Marja Kariluoto.

...ja arkea

Hallitus kokoontui 26.1.2019 Liisankadulla

PIRJO SIPLÄ

Hallitus kokoontui järjestäytymiskokoukseen ja aloittamaan uutta toimintavuotta.

Uusia hallituksen jäseniä

Marjut Ropo-Lyytikäinen

Olen eläkkeelle viime vuonna jäänyt entinen pankin palvelupäällikkö Lappeenrannasta. Minulla on kolme lasta ja viisi lapsenlasta. Puolisoni menehtyi viime vuonna ja nyt olen aloittanut itsenäisen elämän koirani kanssa. Kuusi vuotta toimin puolison omaishoitajana ja siinäkin mielessä nyt on aikaa, mutta kaikkeen ei kuitenkaan jaksa osallistua. Jouduin turvautumaan terapeuttiin, sen verran rankka

oli puolison viimeinen vuosi. Olen kuitenkin onnellinen siitä, että jäin pois työelämästä häntä hoitamaan kokoai-

kaisesti. Näin saimme viettää viimeiset vuodet kiireettä ja yhdessä.

Olen aina ollut yhdistysaktiivi. Lukiossa 70-luvulla, työssä ja vapaa-ajalla. Valkonauhayhdistykseen minut pyysi mukaan ystävä, joka halusi minusta toiminnan kirjanpitäjän ja rahastonhoitajan huomioiden kristilliset arvoni.

Lähdin mukaan ja nyt minut on jo valittu liittohallitukseen sekä liittomme järjestä-

män kansainvälisen kongressin suunnittelutyöryhmään.

Miksi yhdistystoiminta kiinnostaa? Siihen voi vastata vanhalla sanonnalla ”Kun antaa, niin saa”. Annat itsestäsi jotain ja olet mukana. Silloin saat paljon yhteisöllisyyden tuomaa mielihyvää. Voi olla tarpeellinen jollekin yhteisölle, kun nykyajan suorittavuutta korostava työelämä

on jäänyt taakse. Valkonauhan toiminta-ajatus on myös lähellä sydäntäni. Vanhukset, köyhyysloukussa elävät lapsiperheet ja päihdekuntoutajat. Työsarkaa riittää. Valitettavasti kuten monilla yhdistyksillä, Valkonauhassakin, keski-ikä nousee eikä uusia toimintaan aktiivisesti osallistujia saada helposti mukaan.

Nyt odotan innokkaasti kesän kongressia. Sinne odotetaan useiden eri kansallisuuksien osanottajia. Se on myös sitä mielihyvää, jota ison tilaisuuden järjestämisestä ja osallistumisesta saa. Toiminta Valkonauhassa on siis muutakin kuin kokouksissa istumista. Erilaiset tapahtumat ja tapaukset ovat toiminnan ydin.

Pirjo Sipilä

Olen syksyllä 2018 työeläkkeelle jäänyt ammattivalokuvaaja. Valokuvaajan tutkinnon ohella minulla on myös kolme muuta ammattitutkintoa ja lukuisa joukko erilaisia lyhyempiä kursseja, kuten esimerkiksi taideterapian-, voimaannuttavan valokuvauksen- ja kirjoittajakursseja.

Valkonauhan toimintaan tulin valokuvaajan työ kautta. Liiton toiminta vastaa läheisesti omaa arvomaailmaani ja työskentely Valkonauhan pa-

rissa tuntuu tärkeältä ja hyödylliseltä. Toimin liittohal-

lituksessa **Paula Kupiaksen** henkilökohtaisena varajäsenenä.

Minulle on tärkeää myös oma pieni perheemme, suuri sukumme, ystävät ja rakas isänmaamme Suomi ja sen historia. Myös lasten ja vanhusten hyvinvointi on sydäntäni lähellä. Suuri rakkauteni ovat myös eläimet, joiden suojelussa ja parissa olen ollut ja työskennellyt koko elämäni, ennen kaikkea hevosten ja kissojen kanssa.

Vapaa-aikani harrastuksia tällä hetkellä on mm. klassinen musiikki, jota Sissi-kissakin kanssani rentoutuen kuuntelee. Tämän talven kohotan kuntoani lunta lapioiden.

Soili Castrén

Tulin ”Taloon” 1980-luvulla rankassa elämäntilanteessa, johon sain apua osallistumalla liiton järjestämälle kurssille. Se käsiteli alkoholistin tai jonkun läheisen päihderiippuvuuden

aiheuttamien ongelmien kohtaamista ja ratkaisujen etsintää. Olin kiitollinen saamastani tuesta.

Sen jälkeen liityin Suur-Helsingin Valkonauha ry:n jäseneksi ja myöhemmin tulin valituksi puheenjohtajaksi. Olin

innostunut ja kiinnostunut levittämään tietoa apua tarvitseville, kuten esimerkiksi Liisankodin asukkaille. Olinpa kerran Espan lavallakin **Perti ”Purtsi” Purhosen** haasteltavana valkonauhatyöstä. Vuonna 1990 minut valittiin Suomen Valkonauhali-

ton puheenjohtajaksi. Hoidin tehtävää kolme vuotta. Valkonauhatyö ja aatteet innostivat. Myös yhteydet Valkonauhan maailmanliittoon syvensivät valkonauhatyön tarkoitusta.

Työelämän vaatimukset ja perheen ylläpitäminen muodostuivat kuitenkin siinä määrin raskaaksi, että minun oli luovuttava vaativasta puheenjohtajuudesta. Säilytin kuitenkin Suur-Helsingin yhdistyksen jäsenyyden ja olin siellä mukana myös halli-

tuksessa. Osallistuin ehtiessäni Valkonauhan tapahtumiin myös liiton tasolla ja viime vuodet olen ollut liiton henkilöjäsen.

Olen saanut paljon elämäniloa Valkonauhatyöstä. Toivon, että työmme jatkuu ja pystymme viemään sanomaamme tarvitseville. Tällä hetkellä toimin liittohallituksessa varsinaisena jäsenenä.

(Kuva on 1980-luvulta kun olin esittelemässä valkonauhatyötä Terveysmessuilla.)

Tarja Heino

Olen syntyjään oululainen, pääkaupunkiseudullakin välillä 10 vuotta asunut, mutta sittemmin Ouluun takaisin palannut Oulun Valkonauhan jäsen. Olen tehnyt työurani suurimmaksi osaksi kaupanalalla eri tehtävissä, vaikka minulla on myös muun alan koulutus. Nykyisin toimin tavarataloketjun osto-organisaatiossa toimistotehtävissä. Työpäiväni kuluvat pääsääntöisesti tietokoneen takana, mutta päivät ovat kuitenkin vaihtelevia, koska ne sisältävät niin erityyppisiä tehtäviä.

Minulla on kaksi aikuista poikaa, joista toinen asuu Oulussa ja toinen perheineen Helsingissä. Minulla on yksi puolitoistavuotias lapsenlapsi, jonka kasvun ja kehityksen seuraaminen tuo paljon iloa. Välimatka tuo toki haasteensa ja harmikseni en näe hän-

tä niin usein kuin haluaisin, mutta onneksi saan videonpätkiä ym. isoäidin ikävää helpottamaan.

Vapaa-aikanani yritän virkistää mieltä ja kehoa. Lukeminen on ollut rakas harrastus läpi elämän. Kaunokirjallisuus antaa mahdollisuuden päästä omasta arjesta muihin maihin, aikakausiin ja henkilöiden ajatusmaailmaan ja tietokirjallisuuden avulla pääsee perehtymään syvemmin itseä kiinnostaviin asioihin.

Liikunta on myös suuri energian antaja. Olen suuri hyötyliikunnan puolestapuhuja, kävely ja pyöräily ovat lähellä sydäntäni.

Valkonauha-yhdistykseen minut veti yli 10 vuotta sitten silloinen kollegani Maritta Pietilä-Holopainen, joka toimii nykyisin Oulun Valkonauhan puheenjohtajana. Olen Oulun yhdistyksen hallituksen jäsen, olen toiminut aiemmin seitsemän vuotta myös yhdistyksen sihteerinä. Suomen Valkonauhaliitossa olen ollut hallituksessa kuusi vuotta, ensin varajäsenenä kaksi vuotta ja varsinaisena jäsenenä neljä vuotta. Nyt tuo tehtäväkuva on taas muuttunut, kun minut viime syksynä valittiin kaudelle 2019–2020 varapuheenjohtajaksi. Liiton hallituksen jäsenenä olen oppinut paljon liiton toiminnasta, kun olen saanut perehtyä kokouksissa käsiteltäviin asioihin. Nyt tuo perehtyminen ja uuden oppi-

minen vain syvenee uuden tehtävän myötä, varsinkin kun olen nyt myös raha-asianjohtaja. Lisämausteen tämän vuoden työlle meille kaikille tuoksi heinäkuussa Helsingissä järjestettävän Valkonauhan maailmankongressin emännöiminen. On mielenkiintoista tavata eri puolilta maailmaa tulevia kon-

gressiin osallistujia ja kuulla heidän toiminnastaan sekä haasteistaan ja myös toivottavasti onnistumisistakin. Tämän kevään omalle tehtävälliställe onkin päässyt kielitaidon preppaaminen, jotta tuo kommunikointi olisi mahdollisimman sujuvaa.

Koen Valkonauhanliiton arvot ja työn tärkeäksi ja toi-

von omalta osaltani pystyväni antamaan oman panokseni tähän tärkeään toimintaan. Maailma muuttuu koko ajan ja se tuo omat haasteensa tähän työhön ja toimintaedellytyksiimme. On kuitenkin selvä, että työ ei ainakaan vähene ja panostamme Valkonauhassa tarvitaan edelleen.

Helsingin Valkonauha-Vita Bandet i Helsingfors ry

Kielipähkinäryhmä Helsingin Valkonauhassa, Bulevardi 15 C 32, keskiviikkoisin 6.3., 13.3. ja 20.3. kello 17.30–19.00. Ryhmässä treenataan suomen kielen avulla muistia ja virkistetään aivoja. Ryhmää ohjaa FM *Tuija Viestilä*. Ryhmä on maksuton.

Viemme huolesi päättäjille -keskustelutilaisuus **torstaina 28.3. klo 18.00–20.00** Bulevardin tiloissa. Teemana on **Turvallinen Suomi**. Onko koulutie turvallinen? Uskallanko asioida yksin pankkiautomaatilla tai liikkua ulkona illalla? Saanko tarvitsemaani oikea-aikaista ja riittävää hoitoa? Mukana keskustelussa on asiantuntijapaneeli. Tule kuuntelemaan ja kertomaan omat huolenaiheesi: mitä sinä haluat muuttaa seuraavan neljän vuoden aikana? Terveisesi voivat koskea eri aihepiirejä. Kokoamme viestit ja toimitamme ne uuden eduskunnan eduskuntaryhmien puheenjohtajille. Tilaisuudessa on kahvitarjoilu ja tilaisuuden juontaa *Tuija Viestilä*.

Retki Heinävedelle Valamon luostariin 19.–20.8. Retken hinta on 140 euroa. Ilm. maritasaarela@hotmail.com. Retki toteutuu, mikäli on riittävästi lähtijöitä.

Oulun Valkonauha ry

Herkkyyks ja tunteet elämän voimavarana -seminaari lauantaina 16.3.2019 klo 12.00-15.00 Aleksinkulma, IsoHansa, Aleksanterinkatu 9, 90100 Oulu. Kouluttajana neuropsykiatrinen valmentaja, psykoterapeutti *Elina Mäenpää*.

Hämeenlinnan Valkonauha ry

Herkkyyks ja tunteet elämän voimavarana -seminaari lauantaina 6.4.2019. Tarkemmat tiedot yhdistyksen kotisivuilla www.hameenlinnanvalkonauha.fi. tai www.suomenvalkonauhaliitto.fi

Terveiset Oulun Valkonauhasta

Muutos on mahdollisuus – totta edelleenkin

Oulun valkonauhasiarten kokoontumispaikka on muuttanut muutaman lähivuoden aikana jo kolmannen kerran. Jouluisissa merkeissä nautimme riisipuuroa hedelmäsopan kera ja joimme täytekakkukahvit Heinätorin seurakuntatalossa haikkein mielin. Lauloimme, porisimme ja availimme tonttujen tuomat paketit ja kokosimme sen jälkeen kaikki tavaramme. Luottavaisin mielin jäimme odottamaan omaa joulua ja uutta vuotta. Totesimme, että asioilla on tapana järjestyä - siitä lähdetään.

Olemme nyt uusissa tiloissa Aleksinkulmassa, kaupungin sydämessä, eri järjestöjen ja yhdistysten yhteisessä 'kodissa'.

Hyvillä mielin
ARJA LAIHO

PS. Kuten niin moni muu rakennus myös Heinätori oli tullut tiensä päähän ja odottelee nyt purkamista.

Kuvassa oikealta Marja Rysä, Arja Vuori, Eine Lindén, Arja Arffman ja Anu Sandelin.

Aino-Kyllikki Hirvonen (oik.) ja Merja Ylitie

Anu Sandelin (oik.) ja Arja Arffman

”Sinä olet kallisarvoinen timantti”

Lämpimät terveiset Vesilahden retkeltä. Nämä otsikon sanat painuivat jokaisen mukana olleen sydämeen, kun Tampereen Valkonauha ry vietti upean ja ikimuistoisen retkipäivän Vesilahdella lauantaina 24.11.2018.

Marraskuu oli sään puolesta ollut kovin pimeä. Vaan sinä aamuna aurinko paistoi, valaisi säteillään koko bussilastillisen hyväntuulisia matkustajia. Bussi lähti liikenteeseen Tampereen Vanhan kirkon edestä kauniissa auringonpaisteessa. Bussissa oli yhteensä 42 ihmistä, osa nousi kyytiin Lempäälästä.

Bussi vei retkeläiset aluksi Vesilahden vanhaan pappilaan. Kirkkoherra **Harri Henttinen** kertoi meille pappilan historiasta. Pappila on vuodelta 1871. Harri kertoi, että kaikenlaisista asioista on selvitty. Entisaikaan jokainen kuului johonkin. Pappila on aina ollut sydänpaikka, elämän kiertokulun paikka. Pappila on ollut jonkinlainen Särkyneiden majatalo. Harrin sanoin: ”Tässä talossa on aina ollut hyvä ilmapiiri.” Sen ilmapiirin me vieraatkin saimme kokea.

Joimme pappilassa hyvät kahvit. Emäntä, **Tiina**, oli tehnyt ihanat tarjottavat. Tii-

na puhui lähiruuan puolesta. Hän emännöi myös juhlatalo Rautialaa, jonne hän toivotti kaikki lämpimästi tervetulleiksi.

Harri piti meille hartauden, jonka yhteydessä lauloimme pari virttä. Harri piti meille myös taukojumpan, ettei mennyt aivan istumiseksi. Hän lausui meille **Oiva Paloheimon** runoja, muun muassa *Lähtevien laivojen sata-ma* ja *Kirkkotiellä*. *Kirkkotiellä* on koskettava kertomus kuusivuotiaan pojan ja äidin kirkkomatkasta. Kirkkoherra Harri Henttisestä saimme kaikki aistia, kuinka hän rakastaa kauneutta ja elämää. Hän on todellinen esteetikko. Harri rohkaisi jokaista uskomaan omalle kohdalleen, että minua on vain yksi ainoa maailmankaikkeudessa, eikä koskaan enää tule samanlaisia. Olemme Jumalan taideteoksia jokainen ihminen. Timantteja, jotka on hiottu eri tavalla. Harri näytti saamaansa lasitimanttia, joka kimalteli ikkunasta pilkahtelevissa auringonsäteissä.

Jatkoimme matkaa Laukon Kartanoon. Laukko on suuri suomalainen historiakartano, jossa yhdistyy upeasti historia ja nykyisyys. Museoassistentti ja tapahtumaorganisaattori **Sara Valli** toivotti meidät

tervetulleiksi. Laukon Kartano sijaitsee kauniilla järvi-seudulla. Suuri tallirakennus on kulttuurikartanon sydän. Seinillä oli suurennetut upeat valokuvataulut hevosista sekä mustavalkoisia näyttäviä kuvia Suomi Filmin 1930–40-luvun kirkkaimmista filmistä. Kartanossa on vuosittain vaihtuvia näyttelyitä, kahvila ja puoti.

Meille oli katettu upea lounaspöytä, perinteisiä salaateja, graavilohta, maalaispaiteeta, rosmariini-juuresgratiinia, lanttulaatikkoa ja haudutettua porsaan paistia. Jälkiruoaksi nautimme kahvit ja suklaakakkua. Seura oli ilois-

ta ja leppoisaa ja ruoka oikein maistuvaa.

Lähdimme iltapäivällä takaisin Lempäälän kautta Tampereelle. Oli virkistynyt ja levännyt mieli. Vierailut olivat oikein onnistuneita.

Noin viikko retken jälkeen saimme kuulla, että Vesilahden pappilan pihapiirissä sijainnut kirjailija **Oiva Paloheimon** taiteilijakoti oli tuhoutunut tulipalossa. Taitelijakodissa oli voinut tutustua kirjailijan värikkääseen elämään, tuotantoon ja 1940-luvun kotimiljööhön. Osanotimme vesilahtelaisille tämän helmen menetykseen. Oivan muisto säilyy varmasti Vesi-

lahdessa kaikesta huolimatta. Vesilahtelaisien yhteisöllisyys oli aistittavissa jo pappilassa.

Säilyköön rohkaisevat sanat meille kaikille Harrin lukeman Psalmin 139 sanojen myötä:

”Minä olen ihme, suuri ihme, ja kiitän sinua siitä. Ihmeellisiä ovat sinun tekosi, minä tiedän sen”.

Teksi ja kuvat EIJJA HEIKURA, tuore Valkonauhahyödistyksen jäsen, joka iloitsi päästessään mukaan upealle kulttuuri-retkelle hyvässä seurassa.

Kiitos järjestäjille ja kaikille mukana olleille!

Terveisiä Turun Valkonauhasta

Kaikkien naisten talolla on syksystä 2018 toteutettu yhteistyössä Turun Kristillisen opiston kanssa kurdinkielistä varhaiskasvatusta lapsille, joilla ei ole oikeutta päivähoitoon Suomessa.

Kaksi lastenohjaajaksi valmistuvaa kurdinkielistä ohjaajaa ovat vastanneet lasten ryhmästä samaan aikaan kun äideille on tarjolla suomen kielen opetusta sekä lyhyttä hengähdystaukoa lastenhoidosta.

Suomen itsenäisyyspäivää juhlittiin totta kai juhmallisin menoin ja yhdessä tehtiin tämä mahtava maalaustyö. Vaikeista kokemuksista huolimatta äidit halusivat tulla esille kiitollisuuttaan Suomelle, josta he toivovat löytävän perheilleen turvallisen kotimaan.

MINNA SAUNDERS
Toiminnanjohtaja
Kuva **PÄIVI PENNANEN**

Terveisiä Hämeenlinnan Valkonauhasta

Pekka Simojoen konsertit Hämeenlinnan kouluilla

Laulaja-lauluntekijä Pekka Simojoki vieraili adventtiviikolla 2018 kaililla neljällä Hämeenlinnan yläkoululla Hämeenlinnan Valkonauhan ja Hämeenlinna-Vanajan seurakunnan kutsumana. Konsertit järjestettiin lähestyvän joulun merkeissä.

Lähtetiperehen poikana Pekka on viettänyt lapsuutensa Afrikassa. Värikäs maanosa on jättänyt lähtemättömän vaikutuksen hänen elämäänsä. Vauhdikkaan esiintyjän lauluissa ja puheessa kuuluikin vahva afrikkalaisuus. Oppilaat taputtivat musiikin tahdissa, Pekan laulaessa ”Evankeliumi ilosanomamme on” kuulijat olivat täysillä mukana taputtaen ja laula-

en. Se oli koskettavaa, kuten Pekan puhe lähtien liikkeelle rippikouluajoistaan. Hän toi koskettavasti esille sanoin ja sävelin hengellisen sanoman.

Konsertteihin osallistui noin 1500 oppilasta ja niiden

järjestämisen teki mahdolliseksi STEA:n myöntämä ns. Toimintatonna. Se on Suomen Valkonauhaliiton hakeama kohdeavustus, jonka liitto siirtää anomusten perusteella ja siirtosopimuksella paikallisyhdistykselle. Pekka Simojoen konsertit olivatkin joululahja kouluille. Tilaisuudessa mukana ollut nuorisopastori Minna Lappalainen syytti adventtikynttilät ja piti kauliin joulupuheen tilaisuuden päätteeksi ottaen huomioon myös järjestelyissä mukana olleet Valkonauhasisarit.

JAANA RUSKO-LAITINEN,
puheenjohtaja
Hämeenlinnan Valkonauha

KOKOUSKUTSU

Kutsu Suomen Valkonauhaliitto – Förbundet Vita Bandet i Finland ry:n sääntömääräiseen **kevätkokoukseen**, joka pidetään liiton Kotipesässä, Liisankatu 27 A 3, 00170 Helsinki lauantaina **13.4.2019 alkaen kello 13.00**.

Kevätkokouksen tehtävänä on päättää liiton sääntöjen 5.§:ssä mainitut kevätkokoukselle kuuluvat asiat.

Kokouksessa jaetaan Tasavallan presidentin Sauli Niinistön itsenäisyyspäivänä 6.12.2018 myöntämät kunniamerkit.

Kokouskahvitus alkaen klo 11.30.

Tervetuloa tapaamaan ystäviä ja verkostoitumaan jo kokousta edeltävään yhteiseen kahvihetkeemme!

Ilmoittautumiset tarjoiin vuoksi 5.4. mennessä puhelin 09-1351 268 tai nina.hurtamo@suomenvalkonauhaliitto.fi.

Tasavallan presidentti myönsi kunniamerkkejä valkonauhasisarille

Kunniamerkkien jakaminen toteutetaan liiton kevätkokouksessa 13.4.2019.

Erikoissairaanhoidtaja **Marja Kariluoto** Turusta on toiminut sosiaali- ja terveysalalla sekä työntekijänä että vapaaehtoisena noin 35 vuoden ajan. Toimiessaan Turun Kristillisen Raittiusseuran Keltaisen Tuvan toiminnanjohtajana Kariluoto kehitti uusia työmuotoja kuten Perhekahvilan. Keltaisen Tuvan toiminta-ajatuksena oli ”ihmisten elämänlaadun parantaminen ja yksinäisyyden lieventäminen tarjoamalla mahdollisuus ihmissuhteisiin ja virikkeitä antavaan toimintaan”. Toimintaan kuuluivat myös pienimuotoisten terveyspalveluiden tarjoaminen. Toiminta osoittautui hyvin tarpeelliseksi perheiden hyvinvoinnin ja päihteettömyyden edistämiseksi sekä vertaistuen tarjoamisessa. Perhekahvila oli Turun Kristillisen Raittiusseuran merkittävin nuoriin aikuisiin kohdistuva toimintamuoto. Marja Kariluoto on kantanut vastuuta seurakunnassa, Mannerheimin Lastensuojeluliitossa, Turun Valkonauhassa ja Suomen Valkonauhaliiton hallituksessa.

Marja on kirjoittanut lähimmäisvastuullisuudesta useita kolumneja mm. Turun Sanomiin ja paikallislehtiin. Hän on myös valtakunnallisen Roska päivässä -liikkeen aktiivi ja ollut Yle TV1:n ”Vie-

rivät kivet”-ohjelmassa haastateltavana liikkeen ideologiasta. Marjan teki aloitteen roskakorien saamiseksi Ruskon bussipysäkeille ja keskusta-alueille onnistunein tuloksin. Marja on ollut Yhteisvastuukeräyksen ovelta ovelle kerääjänä noin 10 vuotta ja Kirkon Ulkomaanavun lipas-kerääjänä. Hän on ollut kehittämässä monialaista vapaaehtoistyötä sekä asuinseudullaan että valtakunnallisesti.

Luokanopettaja **Leena Vaasto** Kuopiossa on toiminut Kuopion Kallaveden seurakunnan seurakuntaneuvoston jäsenenä 20 vuotta, Kuopion seurakuntayhtymän kirkkovaltuuston valmisteluvaliokunnan jäsenenä, seurakunnan pyhäkoulunopettajana 10 vuotta, Kuopion kaupungin musiikkilautakunnan jäsenenä 4 vuotta, Kirkkokuorossa vuodesta 1974 ja on Kuopion Tuomiokirkon kamarikuoron ja seniorikuoron jäsen. Leena Vaasto on toiminut Suomen Valkonauhaliitossa ja Kuopion Valkonauhassa yli 30 vuotta.

Diakonissa Lahja Koiviston lapsuuden perheessä Vesilahdella (nykyinen Lempeä) oli neljä lasta. Perheen äiti kuoli keuhkotuberkuloosiin vuonna 1952 ja myös perheen isä ja yksi sisaruksista sairastui. Neljä alaikäistä lasta joutui selviämään keskenään vaikeissa olosuhteissa isänkin joutuessa keuhkotautiparantolaan. Koulutielle oli vaikea päästä, mutta

Lahjan pääsy ensin kansanopistoon ja siten kansankorkeakouluun avasi tien diakonissakoulutukseen. Lahja Koivisto on tehnyt työuransa Nokiella ja on Tampereen Valkonauhan jäsen. Kirjallisuudesta kiinnostuneena hän aloitti kodissaan Kirjapiirin, joka sittemmin vakiintui Noki-an seurakunnan toiminnaksi. Hän toimi myös raamattupiirin ohjaajana ja Tampereen Valkonauhassa hänen aloitteestaan alkoi "valmennusryhmä eläkeikää lähes-tyville naisille". Ryhmä sai hyvän vastaanoton ja toi yhdistyksen toimintaan uutta vireyttä ja uusia jäseniä.

Välillä Lahja Koivisto on joutunut vähentämään yhdistyksen toimintaan osallistumista, sillä hän toimi useita vuosia miehensä omaishoitajana.

Palkanlaskija Elvi Lehtonen Tampereelta on toiminut asiantuntevasti ja sitoutuneesti vastaanottamissaan luottamusteh- tävissä. Erityisesti Tampereen Valkonauhan toiminnassa korostuivat Elvin har- kinta ja kyky nähdä kauaksi sekä järjestön taloudellisissa että toiminnan sisällöllisissä haasteissa.

Elvi Lehtosen rahastonhoitajakauteen Tampereen Valkonauhassa osuivat järjes- tön omistaman huoneiston vaihtaminen uuteen ja järjestön talouden kannalta jär- kevään vaihtoehtoon unohtamatta entis- ten toimijasukupolvien luomaa taloudel- lista pohjaa. Näissä vaiheissa yhdistyksen puheenjohtajana toiminut Ulla Salunen sai vahvan työparin, sillä Elvin tarmokas taloudenpito yhdistettynä valkonauha- työn arvojen syvään sisäistämiseen var- mistivat hyvän lopputuloksen päätösten- teossa.

Lehtosen hankkima monipuolinen työ- kokemus useiden arvostettujen tampere- laisten työnantajien palveluksessa ja sen

antama verkosto ja tietämys on koitunut monin tavoin sekä Tampereen Valkonauhan että valtakunnallisen liiton toimin- nan parhaaksi. On hienoa, että Elvi Leh- tonen on edelleen aktiivisesti mukana Tampereen Valkonauhan hallituksessa antaen tukea nuoremmille ja uusille vas- tuunkantajille.

Vapaaehtoistyöntekijä Anja Keltomäki syntyi Terijoella. Perhe joutui evakko- tielle talvisodan syttyessä. Keltomäen en- simmäinen työpaikka oli Hämeenlinnas- sa Kuusterän Paitatehtaassa 16-vuotiaana. Hämeenlinnan Valkonauha ry oli perus- tettu vuonna 1967 ja sitä kautta Keltomäki sai kosketuksen valkonauhatyöhön ja sen tekemään vankiystävöitymään sekä yh- distyksen ylläpitämisen Nuorison neuvon- ta-aseman toimintaan. Anja Keltomäki toimi sittemmin asemanhoitajana ja oli mukana yhdistyksen toiminnassa sekä erityisesti vankiystävätyössä. Muutettu- aan Turun seudulle, Keltomäki siirtyi Tu- run Valkonauha ry:n jäseneksi.

Viime vuosina Anja Keltomäki on teh- nyt vapaaehtoistyötä erityisesti Venäjän Karjalassa, jossa hän vierailee kuukau- sittain avustusryhmän kanssa. Vapaaeh- toistyö kohdistuu erityisesti Inkerinmaan suomalaisiin mm. Toksovassa, Kubanit- sassa ja Kanneljärvellä. Keltomäki on or- ganisoinut avustuskohteisiin tavaralah- joituksia. Keskeinen osa Anja Keltomäen vapaaehtoistyötä materiaalsen avun jaka- misen rinnalla on hänen hengellinen toi- mintansa ja kristillisen sanoman viemi- nen lähimmäisten arjen huolten keskelle. Anja Keltomäki kirjoittaa myös hengel- lisiä runoja, joita on sävelletty ja esitet- ty Ruskon seurakunnassa. Tilaisuuksien tuotto on käytetty inkeriläisten avustus- työhön.

Jokainen toiselle täällä

voi olla avuksi,

jokainen vuorollaan näyttää

tietä, kuin enkeli.

Jokainen sisällään kantaa

kykyä rakastaa.

Kukaan ei yksin kulje,

Yhteinen on tämä maa.

Jokainen toisen voi nostaa,

kun tämä kompastuu.

Hyvyyden voimasta täällä

humisee elämän puu.

Pieninkin rohkaisun sana

ihmeitä tehdä voi.

Virkoaa janoinen sydän,

sisällä laulu taas soi.

ANNA-MARI KASKINEN
Kirjasta Iloa ja elämänvoimaa 2018.

Pääsiäisen armo kuuluu meille kaikille, kaikenlaisille

Paastonajan halki kuljemme kohti pääsiäistä. Pimeä vuodenaika muuttuu valoisammaksi. Kevät herää vähitellen eloon. Valo lisääntyy. Pääsiäinen on pian käsillä. On kirkkovuoden suuri juhla.

Joitakin sanapareja nousee mieleen pääsiäistä ajatellessa. Pimeys ja valo, suru, hämmennys ja ilo, kuolema ja ylösnousemus, loppu ja uusi alku.

40 päivää kestävä paastonaika muistuttaa meitä niistä 40 päivästä, jotka Jeesus vietti autiomaassa paastoten ja ruokkien.

Mikä merkitys tänä päivänä on paastonajalla? Se on valmistautumisen aikaa. Ulkonaista paastoa tärkeämpää on ajan antaminen rukoukselle, Raamatun lukemiselle, hiljentymiselle, uskolle ja rakkaudelle. Toki hyvää tekee sekin, jos pystyy antamaan itselleen seitsemän vapaata viikkoa jostain sellaisesta, jolla on liian suuri asema tai jopa aiheuttaa riippuvuutta tai muuten kahlitsee elämää.

Pitkäperjantaina olemme kuoleman ja surun äärellä. Jeesuksen ristinkuolema herätti hänen seuraajissaan ja läheisissään hämmennystä ja suurta surua. Pimeys.

Teen työtä päihdekuntoutujien keskuudessa. Muutaman viime vuoden ajan olen saanut keskittää työtäni surutyöhön. Monet päihdekuntoutujat ovat elämässään kohdanneet kuoleman läheltä, mutta usein on käynyt niin, että surutyö on jäänyt. Suru on pakettina sisällä, niin kuin eräs kuvasi tilannettaan. Mikäli pakettia hieman raottaa, voi sisältä tulla esille lukuisia suruja. Kuolema on käynyt lähellä useasti, vieden viereltä milloin perheenjäsenen, elämänkumppanin tai kaverin. Se sisällä oleva paketti on voinut pysyä kasassa päihkeitä käyttäen ja sillä itseään hoitaen, lohduuttaen. Päihdesuruun

liittyy paljon häpeää ja syyllisyyttä. Tekemättä jättämiset ja sanomatta jääneet asiat vaivaavat.

Olen ollut mukana useammassa sururyhmässä, missä päihdekuntoutujien kanssa on käyty läpi vertaisten joukossa, luotettavassa ympäristössä sitä surun pakettia, mikä kullakin on kannettavanaan. Vertaisten tuki on tässä valtavan tärkeässä asemassa. Toinen ymmärtää toisen tuskien ja kivun, kun itse on saman kokenut. Surun käsittely tekee kipeää, mutta toinen toistaan tukien ja kantaen mennään vähitellen eteenpäin. Voimme jättää läheisemme hyvän Jumalan käsiin. Surun keskellä on toivoa ja valoa.

Pitkäperjantain ahdistuksesta voimme kulkea vähitellen kohti pääsiäisen aurinnousua, kohti ylösnousemusta ja armoa.

Jeesuksen ylösnousemus kuolleista on uskomme ydin. Enkelit ilmoittivat haudalle menneille naisille, että näin täytyi käydä: Ihmisen Poika annetaan syntisten ihmisten käsiin ja ristiinnaulitaan, mutta kolmantena päivänä hän nousee kuolleista. Silloin naiset muistivat mitä Jeesus oli puhunut. (Luukas 24:7–8) Jeesus on avannut uuden tien kuolemasta elämään ja kadotuksesta pelastukseen. Kristus nousi kuolleista, kuolemalla kuoleman voitti. Armo tuli näin todelliseksi. Sinulle, minulle ja meille kaikille ja kaikenlaisille.

Mitä tapahtuu itselle, kun voi ja saa käsitellä kuoleman tuotamaa surua? Eräs äiti menetti ainoan poikansa. Äiti järjesti pojalleen hautajaiset. Pappi neuvoi surevaa äitiä osallistu-

maan sururyhmään. Ja niin hän tekikin. Missään vaiheessa ryhmässä äiti ei tohtinut puhua poikansa päihderiippuvuudesta tai omasta raitistumisestaan. Surun taakka varmasti helpottui, mutta jokin jäi kaivelemaan mieltä. Osallistuttuaan sururyhmään toisten toipumassa olevien kanssa äiti koki, että sai tulla näkyväksi. Se oli merkittävä kokemus hänelle. Ajan kanssa hän pystyi antamaan itselleen luvan olla taas onnellinen ja jatkaa elämänsä matkaa. Hän koki ihan konkreettisesti, että pääsiäisen armon aurinko alkoi taas paistaa.

Irja Askola kirjoitti joitakin vuosia sitten pääsiäistervehdyksessään osuvasti:

”Totta toki tänäkin pääsiäisenä kivuliaat kuormamme, kiistelyt ja kuolemakin. Niitä suurempi kuitenkin armo. Se avaa lukkoja, vapauttaa, auttaa kestämään keskeneräisyyttämme. Armo tarjoaa häikäisevän näkymän: elämässä, kuolemassa ja elämässä kuoleman jälkeen me ripustaudumme Pääsiäiseen. Tervetuloa, Pääsiäinen! Juhla, joka toivottaa meidät tervetulleiksi, meidät kaikenlaiset ihmiset, meidän kaikenlaisissa kohtaloissamme. Pääsiäinen kuuluu meille kaikille.”

Armon kokemusta, iloa ja valoa Sinun Pääsiäiseesi!

Pääsiäisen odotuksessa,

Kirjoittaja on päihde- ja kriminaaliryönnön diakoni, Vantaan seurakunnat.

SATU SAARINEN

Kevätsade kastelee maan

Sain olla opintomatalla Pohjois-Ugandassa ja tutustua siellä yhteen maailman suurimmista pakolaisoperaatioista. YK:n pakolaisjärjestö UNHCR johtaa miljoonien pakolaisten asuttamista, kouluttamista ja toimeentulon ohjausta yhdessä Ugandan valtion kanssa. Käytännön työ on delegoitu kansainvälisille avustajajärjestöille. Suomalaisista toimijoista tässä tarkoin suunnitellussa operaatiossa ovat mukana muun muassa Kirkon ulkomaanapu ja World Vision Finland.

Tutustuimme aivan Etelä-Sudanin rajalla olevan Bidibidin pakolaisasutuksen elämään. Ugandassa todellakin puhutaan asutuksesta, ei leireistä. ”Miksi sulloisimme veljemme ja sisaremme suljettujen aitojen sisälle, jos voimme antaa heille maata viljeltäväksi ja kodin asuttavaksi?” Avustustyöntekijän kysymys tuli kohti. Miksi tosiaan emme soisi lähimmäisillemme kaikkea sitä samaa, mitä me itsekin saamme?

Etelä-Sudanista paenneet sadat tuhannet ihmiset ovat Bidibidissä joutuneet tottumaan siihen, että maa ei ole yhtä viljavaa kuin kotona, pellot eivät tuota yhtä montaa satoa, kuivuus vaivaa. Maa on muutenkin eri – se ei ole isien perintömaa, se ei ole oma maa. Mutta se on maa, jossa on rauha ja jonne pakolaiset ovat tervetullei-

ta. Paikallinen väestö on 95% muslimeja ja pakolaiset samassa suhteessa kristittyjä. Yhteiselo on sujunut hyvin. Maa jaetaan, jaetaan myös sato ja jaetaan kuivuus. Jaetaan kaikki, minkä Jumala antaa.

Tulin yhteisissä kokouksissa kosketetuksi paitsi ihmisten selviämistahdosta ja -kyvystä, siitä kuuluisasta resilienssistä – myös ja ennen kaikkea yhteisestä tahdosta rakentaa tulevaisuutta. Sitä rakennettiin konkreettisesti ja henkisesti, myös hengellisesti. Kokoukset aloitettiin aina yhteisellä rukouksella. ”Koska meitä on paikalla ihmisiä eri uskonnoista, hiljennytään hiljaiseen rukoukseen yhdessä”. Näin tehtiin. Voimakas kokemus!

Tämän lehden teema on kohtuus ja kohtuuttomuus. On kohtuullista jakaa omaa, vaikka se oma olisi kuivuutta ja niukkuutta. On kohtuullista suoda toiselle sama hyvä, mistä itse on päässyt osalliseksi. On kohtuullista pyrkiä aina kestävään yhteiseloön, jakaen paitsi elinkeinoa, myös elintilaa ja elämän henkisiä ja hengellisiä resursseja.

Pääsiäisyön vanhan testamentin Raamatuntekstit kuvaavat voimallisesti, miten Jumala antaa meille maan ja asettaa meidät ihmiset sitä hallitsemaan. Luomiskertomuksessa palaamme tilaan, jossa ei ole rajoja eikä konflikteja, ei pakomatkaa ei-

kä pakolaisuutta, vaan on ihmiselle annettu mahdollisuus ja vastuu. Syntiinlankeemuksen vuoksi toimimme usein omaa ja toisen hyvää tuhoten. Unohdamme vastuumme yhteisestä maapallosta. Ymmärrämmekö, että kaukaiseltakin vaikuttava paikka on meidän yhteisen kotimme osa, vaikka meidän kotoamme katsottuna kaukainen nurkka, mutta jollekin juuri se Jumalalta saatu koti?

Jumalan pelastustyö pääsiäisyönä oli tarkoin suunniteltu operaatio, joka avasi kaikille uuden mahdollisuuden. Ei vain meille ihmisille, vaan koko luomakunnalle. Kristus on koko luomakunnan Vapahtaja. Meillä jokaisella on valtava onni ja ilo, mutta myös vastuu ja velvollisuus elää kohtuullisesti, yhteistä, koko maailman hyvää edistäen.

Hoosean kirjassa on lohdullinen profetia:

”Hän tulee, se on varmaa kuin aamun koitto.
Hän tulee kuin sade,
kuin kevätsade, joka kastelee maan.”

Siunattua pääsiäisen juhlaa Sinulle ja läheisillesi!

Kirjoittaja on tuomiorovasti, Oulu.

Valkonauhan maailmanliiton 41. kansainvälinen kongressi järjestetään 10.–15.7.2019 Helsingissä.

Kongressia emännöi Suomen Valkonauhaliitto.

Kongressiin odotetaan osanottajia noin 25 maasta.

Kongressin teema on: **Going forward – Thinking globally, Acting locally!** **eli Eteenpäin kulkien – maailmanlaajuisin ajatuksin, paikallisin teoin!**

ALUSTAVA OHJELMA:

Paikka: Paasitorni, Paasivuorenkatu 5 A, 00530 Helsinki

Teema: Eteenpäin kulkien – maailmanlaajuisin ajatuksin, paikallisin teoin!
(Going forward – Thinking globally, Acting locally!)

Tunnuslaulu: The Lord is my shepherd

KONGRESSIPÄIVIEN AIKATAULU JA RUOKAILUT:

8:30	Hiljentymismusiikkia
8:45	Aamuhartaus
9:00	Edellisen päivän pöytäkirjan lukeminen ja hyväksyminen
12:00	Keskipäivän rukoushetki, jonka jälkeen lounas
14:00	Ohjelma jatkuu
17:30	Illallinen
19:00	Iltaohjelma

KESKIVIIKKO 10.7.2019

12:00	Keskipäivän rukoushetki ja lounas
14:00	Ilmoittautuminen
16:00	Hallintokokous, johon osallistuvat WWCTU:n virkailijat, WWCTU:n osastonjohtajat, kunkin maan puheenjohtaja, WWCTU:n kenttätyöntekijät, Bulletinin päätoimittaja Kokouksen jälkeen lippukulkueen harjoitus illan avajaisia varten Päivällinen
19:00	Viralliset avajaiset Musiikkia <i>Taru Koivisto, Suomi, Anne-Marie Rønningen, Norja, Su Yeon Kwac, Korea</i> Lippukulkue Tervetulosanat, <i>Sinikka Vilén, Suomen Valkonauhaliiton puheenjohtaja</i> Suomen kansallislaulu, Maamme Vastauspuheenvuoro: <i>Desiree Lanigan, Kanada</i> WWCTU:n tunnuspsalmi 146 Lukijoina <i>Florence Einwechter, Kanada ja Dora de Barrientos, Guatemala</i> Viralliset tervehdykset Viulumusiikkia: Great is thy faithfulness, viulisti <i>Su Yeon Kwac, Korea</i> Puheenvuoro, "Aina on toivoa", <i>Lise Karlsen, Norja</i> "Amazing Grace" WWCTU:n puheenjohtaja <i>Margaret Østenstadin</i> puhe, Norja "Älä huolehdi huomisesta. Jumala on jo siellä! Käydään tulevaisuuteen!" Musiikkia ja toinen toisiimme tutustumista, <i>Taru Koivisto, Suomi</i>

TORSTAI 11.7.2019

8:30	Hiljentymismusiikkia
8:45	Aamuhartaus
9:00	Edellisen päivän pöytäkirjan lukeminen ja hyväksyminen
9:45	WWCTU:n toimintakatsaus, järjestösihteeri <i>Anne Bergen/Australia</i>
10:15	Tauko
10:30	YK:n raportti <i>Kathleen Johnson, USA, (New York)/ Brita Nilssen, Norja, (Genevé)</i>
10:45	WWCTU:n YK-bloggaajan raportti, <i>Sarah Oh, Korea</i>
11:00	Kenttätyöntekijän raportit/Afriikka ja Oseania, <i>Joy Butler, Uusi-Seelanti, Mitroy Sapaul, Papua-Uusi-Guinea</i> Kenttätyöntekijän raportti/Aasia, <i>Brenda Suh, Uusi-Seelanti, Korea</i>
12:00	Keskipäivän rukoushetki ja lounas
14:00	Innostuspuhe, <i>Sung Joo Kim, Korea</i>
14:30	Päälluento, professori <i>Bertha K. Madras, USA</i> "Ei ole kysymys sodankäynnistä huumeita vastaan, kysymys on aivojemme puolustamisesta" Vapaa käänös tekstistä: "This is not a war on drugs. It is defense of our brains"
15:30	Tauko
16:00	Kenttätyöntekijän raportti, Korean valkonauhalähettiläät <i>Jung Joo Kim, Korea</i>

Valmistautuminen Helsingin kaupungin vastaanotolle

Bussit lähtevät Paasitornista kello 17:40 Kaupungintalolle.
Vastaanotto alkaa kello 18:30 ja päättyy kello 20:00.
Kaupungin vastaanoton jälkeen kello 20:15 alkaa kaupungintalolta kiertoajelu.
Kiertoajelun viimeinen kohde on kello 21:45 Helsingin Tuomiokirkko, jossa oppaana on *Anneli Klemetti*.

PERJANTAI 12.7.2019

8:30	Hiljentymismusiikkia
8:45	Aamuhartaus
9:00	Edellisen päivän pöytäkirjan lukeminen ja hyväksyminen Osastonjohtajien raportit/mentorina <i>Sheela Lall, Intia</i> Kotien suojele/ <i>Rhona Theodore, Australia</i> Sosiaalipalvelu/ <i>Anna-Mari Laine, Suomi</i> Koulutus/ <i>Sarah Oh, Korea</i> Kristillinen työ/ <i>Gena Torres, Kanada</i>
10:00	Kenttätyön raportti/Eurooppa/ <i>Taru Koivisto, Suomi</i>
10:15	Tauko
10:30	Maaraportit/Eurooppa
11:00	Luento, WOCAD:n toiminnanjohtaja <i>Leena Harake, Ruotsi</i> "Alkoholi ja muut riippuvuudet, maailmanlaajuiset esteet saavuttaa YK:n kestävän kehityksen päämäärät"
12:00	Keskipäivän rukoushetki ja lounas
14:00	Työpajat luennon teemoista, työskentelyn ohjaa <i>Leena Harake</i>
15:15	Tauko
15:45	Maaraportit/ Aasia, Oseania, Pohjois- ja Keski-Amerikka
17:30	Päivällinen
19:00	Lasten ja nuorten osaston järjestämä iltaohjelma <i>Taru Koivisto, Suomi; Charlotte Lauritzen, Norja; Elsie Masuku, Zimbabwe</i> Pohdiskelu – Mitä tänään opimme?

LAUANTAI 13.7.2019

- 8:30 Jumalanpalvelus, saarna/Joy Butler, Australia
9:00 Edellisen päivän pöytäkirjan lukeminen ja hyväksyminen sekä esitetyt sääntömuutokset
9:30 **WWCTU:n virallinen kokous**
Äänestys, julkilausumat, tunnustuspalkinnot, henkilövaali
10:15 Tauko
10:30 **Luento**, EHYT:n asiantuntija *Hanna Heikkilä*, Suomi, "Islannin malli"
12:00 Keskipäivän rukoushetki ja Lounas
13:00 Suomen Valkonauhaliiton toteuttama ohjelma, muun muassa työpajoja
17:30 Päivällinen
19:00 Vapaamuotoinen iltaohjelma, jossa esiintyvät eri maiden edustajat
Pohdiskelu – Mitä tänään opimme?

SUNNUNTAI 14.7.2019

- 8:30 Hiljentymismusiikkia
8:45 Aamuhartaus
9:00 Edellisen päivän pöytäkirjan lukeminen ja hyväksyminen
9:15 Poisnukkuneiden muistaminen
10:00 **Viikkomessu**, saarna *Irja Eskelinen*
12:00 Lounas
14:00 **13.7. valittujen henkilöiden virkaan asettaminen**
16:00 Hallintokokous
17:30 **Päätösillallinen** Meripaviljongissa
19:30 **Päätösohjelma**
Kiitokset, loppu-tervehdykset ja kongressin päättäminen

MAANANTAI 15.7.2019

Kongressipaketin ostaneille ulkomaisille kongressivieraille aamupala Hyvää kotimatkaa!

Suomalaisten osanottajien kongressiin ilmoittautumiset pyydetään Suomen Valkonauhaliiton toimistoon tai paikallisyhdistyksen puheenjohtajalle 29.3.2019 mennessä. Osallistumisesta Helsingin kaupungin vastaanotolle tulee ilmoittaa **12.4.2019** mennessä.

Sekä yhdistysten puheenjohtajia (tai muuta yhdyshenkilöä) sekä yksittäisiä ilmoittautuvia pyydetään lähettämään kootusti tiedot sähköpostitse nina.hurtamo@suomenvalkonauhaliitto.fi TAI irja.eskelinen@suomenvalkonauhaliitto.fi. Mikäli sähköposti ei ole käytettävissä, puhelinumero on 09-1351 268.

Valkonauhan maailmanliitolle lähetettävää Registration-lomaketta varten tarvitsemme ilmoittautujista seuraavat tiedot:

1. Nimi, osoite, sähköpostiosoite, puhelinnumero, ruoka-allergiat
 2. Monenako päivänä osallistuu (59 euron hintaisten päiväpakettien lukumäärä)?
 3. Tavallisten päivällisten määrä (29,90 euron hintainen)?
 4. Osallistuuko 14.7. Meripaviljongin päätösillallisille (50 euron hintainen)?
 5. Osallistuuko 11.7. Helsingin kaupungin vastaanotolle ja sen jälkeen järjestettävälle kiertoaajelulle?
 6. Lisäksi jokaisen osallistujan tulee maksaa 40 euron suuruinen osallistumismaksu.
- Maksujen lähettämisen Valkonauhan maailmanliitolle hoitaa liiton toimisto. Tiedotamme myöhemmin tavasta, jolla Suomen Valkonauhaliitto laskuttaa maksut osallistujilta.

Osanottajamaksut ovat seuraavat:

1. Kaikille pakollinen osallistumismaksu **40 euroa/hlö** (kertamaksu)
 2. **Päiväpaketti/hlö/päivä** sisältäen ohjelman, lounaan ja iltapäiväkahvin **59 euroa**
 3. **Illallinen 29,90 euroa/hlö/päivä**,
- Päätösillallinen sunnuntaina 14.7.** nautitaan Meripaviljongissa ja sen hinta on **50 euroa/hlö**
Hintoihin ei sisälly majoitusta.

LEEPA PAIJA

MONIKULTTUURISUUS koulutuksella voimavaraksi

Keskustelu monikulttuurisuudesta voimistui v. 2015 pakolaiskriisin jälkeen, jolloin maahanmuuttajien määrä kasvoi maassamme moninkertaiseksi aiempiin vuosiin verrattuna. Käsitteen määrittelyssä on kuitenkin sekaannuksia ja tämäkin osaltaan synnyttää erilaisia näkemyksiä. Yhdelle monikulttuurisuus merkitsee suvaitsevaisuutta ja toiselle se rajautuu ääri-islamiin. Paradoksaalista on, ettei oikeastaan ole olemassa mitään kulttuuria, joka ei olisi monikulttuurinen.

Suomi on historiallisesta näkökulmasta ollut jokseenkin aina monikulttuurinen. Varhaisimpia ovat kokemukset Ruotsin ja Venäjän hallinnon alamaisuudesta. 1800-luvulla ryhmä venäläistä juutalaisväestöstä siirtyi Suomeen ja ryhmä pakolaisia Saksasta ennen toista maailmansotaa. Väestöömme ovat kuuluneet niin suomen- kuin ruotsinkieliset, saamelaiten ja romanien, karjalaisten siirtolaisten ja inkerinsuomalaisten sekä virolaisten ryhmät. 1970-luvulla joukkoomme liittyivät Chilen pakolaiset ja Vietnamin venepakolaiset. 1990-luvulla muualta muuttaneet olivat Afrikan maiden ja Bosnian sodan pakolaisia. Maahamme on muuttanut kiinalaisia, japanilaisia, intialaisia, turkkilaisia ja monien muiden kulttuurien edustajia paljon ennen koko Euroopan v. 2015 kohdannutta pakolaiskriisiä. Suo-

meen on muutettu ja muutetaan erityisesti perhesiteiden, työ- ja opiskelumahdollisuuksien vuoksi. Joukossa on aina henkilöitä, jotka muuttavat pakolaisina turvaan vaikeista elinoloista tai suoranaisesta terveyttä tai henkeä uhkaavasta tilanteesta.

”Ota monikulttuurisuus yrityksesi vahvuudeksi” ja ”Maailman kansalainen pärjää ja menestyy” ovat esimerkkejä tällä hetkellä tarjottavista koulutuksista. Koulutuksien sisältöaiheita ovat muun muassa monimuotoisuuden kehittäminen työyhteisöissä, monikulttuurisen työyhteisön johtaminen, monikulttuurinen viestintä ja monikulttuurisuus voimavarana. Kansainvälistymisen ja monikulttuurisessa yhteisössä toimimisen tueksi tarjotaan yliopistotasoinen ”Monikulttuurisuuden asiantuntijan erikoistumiskoulutusohjelma” (40 op). Yrityksillä on valmennusta monikulttuuriseen ja kansainväliseen yhteistyöhön. Työnantajat, hallinto- ja palveluorganisaatiot lisäävät henkilöstöryhmiensä osaamista monikulttuurisuuden kohtaamisen valmiuksilla. Näin on toiminut muiden mukana Suomen evankelisluterilainen kirkko tarjoamalla monikulttuurisuudesta koulutusta työntekijöilleen ja toimijoilleen.

Edellä mainittujen lisäksi useat kolmannen sektorin järjestöt tarjoavat koulutusta monikulttuurisuudesta perustehtävänsä

liittyen, näistä esimerkkejä ovat Suomen Vanhempainliitto ja Suomen Mielenterveysseura. Monia kehittämishankkeita, joissa koulutuksella on keskeinen osuus, on toteutettu ja meneillään monikulttuuristen toiminta- tai palvelumallien luomiseksi.

Laaja-alaista yhteistyötä järjestöjen ja toimijoiden kanssa toteuttaa Monika-Naiset liitto ry, joka on valtakunnallinen, sosiaalialalla toimiva monikulttuurinen järjestö. Järjestön perustehtävä on edistää maahanmuuttajataustaisten naisten tasa-arvoista asemaa ja osallisuutta sekä ennaltaehkäistä naisiin kohdistuvaa väkivaltaa. Järjestö tarjoaa yhteisen foorumin, vahvistusta vaikuttamiseen, tukea viestintään ja asiantuntijuutta toiminnan tai palvelujen kehittämiseen.

Muita kolmannen sektorin esimerkkejä ovat Suomen Akateemisten Naisten Liitto ry:n ja jäsenyhdistyksien maahanmuuttajanaisia tukevat Luetaan yhdessä- ja Auroras-verkostot, joiden päämäärä on auttaa maahanmuuttajanaisia heidän itsenäisellä koulu- ja urapolullaan Suomessa.

Suomen Venäjänkielisten Yhdistysten Liitto hallinnoi hanketta ”Venäjänkielisten monikulttuurisuus Suomen voimavarana”. Hankkeen tarkoitus on yhtäältä säilyttää muistot menneisyydestä ja toisaalta tarjota uusille sukupolville mahdollisuus tutustua edellisten sukupolviin ainutlaatuisen kokemukseen, miten voi tulla suomalaisen yhteiskunnan osaksi menettämättä omaa kieltään, identiteettiään ja kulttuuriaan.

Tarkastelu muutaman viime vuoden aikana järjestettyyn koulutukseen ja vahvasti koulutuksen tuella toteutuvaan toiminnan kehittämiseen kertoo siitä, että meillä luotetaan koulutuksen tehoon monikulttuurisuuden kohtaamisessa niin ammattihenkilöstön kuin kansalais- ja järjestötoiminnan parissa. Koulutus vaikuttaa si-

ten olevan keskeinen ratkaisu maahamme muuttaneiden kotoutumiseen, heidän syrjäytymisensä ehkäisyyn ja vahvistaa heidän mahdollisuuksiensa osallistua yhteiskunnan toimintaan.

Kansainvälisesti koulutuksella on ollut keskeinen rooli muun muassa YK:n ihmis- ja lastenoikeuksien edistämässä sekä kehittämisohjelmien keinona torjua eriarvoisuuskehitystä ja köyhyyttä. Eriytyisen merkityksellisen aseman on saanut kehittyvien maiden tyttöjen ja naisten mahdollisuus kouluttautua, mikä on osoittanut voimansa paitsi yksittäisten ihmisten, niin myös heidän lähiyhteisöjen ja koko yhteiskunnan kehittämisessä.

Maassamme on perinteisesti luotettu kasvatuksen ja koulutuksen voimaan alkaen lukutaidosta ja kansanvalituksesta koko ikäluokalle maksuttomaan ja yhteiseen perusopetukseen, toisen asteen yleissivistäviin ja ammatillisiin jatkokoulutusmahdollisuuksiin sekä etenemiseen opinpolulla edelleen korkeakoulutukseen. Koulutus on menneiden vuosikymmenten aikana tarjonnut väylän ylittää sosioekonomisen taustan mahdollisesti asettamia esteitä ja luonut tasa-arvoisia mahdollisuuksia yhteiskuntaan osallistumiseen kaikille kansalaisille.

Työelämän täydentävä henkilöstökoulutus on tukenut ammattitaidon ja osaamisen kehittämistä, ammatillinen jatko- ja täydennyskoulutus tai uudelleen koulutautuminen ovat turvanneet kansalaisten työmahdollisuuksia työelämän muutostilanteissa. Varhaiskasvatuksen toteutusmalleja on kehitetty mahdollistamaan molempien huoltajien osallistuminen työelämään ja esiopetuksen aikana pyritään tukemaan lasten oppimisvalmiuksien vahvistumista ja koulukuntoisuutta.

Koulutuksen merkitys ja tehtävät eivät vaikuttaisi kutistuvan tulevaisuudessa. Näin ainakin voi päätellä Tulevai-

suuden koulutuksen käsikirjan (Sitran Selvityksiä 124) perusteella. Käsikirjassa pohditaan tulevaisuuden koulun keskeistä tehtävää rakentaa ja ylläpitää sosiaalista koheesioita, yhteiskunnallista eheyttä, ihmisten kykyä toimia ja työskennellä rakentavasti moninaisessa ympäristössä. Arki, oppiminen ja työelämä mullistuvat digitaalisuuden, automatisaation, robotiikan, tekoälyn ja tiedon saatavuuden seurauksena. Tämän vuoksi meidän jokaisen on valmistauduttava elinikäiseen oppimiseen ja sopeutumiseen muuttuvaan ympäristöön. Koulun tehtävä on opettaa tulevaisuuden tietointensiivisen yhteiskunnan taitoja, kuten kriittinen ajattelu, luova yhteistyö, tiedon käsittely, verkon riskien ymmärtäminen ja hallinta. Koulun tehtävä on pitää huolta siitä, että kaikilla lapsilla on samat mahdollisuudet, toisin sanoen tasa-arvoisuuden toteutumisen koulutuksessa.

Samansuuntaisia ajatuksia tulevaisuudesta sisälsi tasavallan presidentti **Sauli Niinistön** Yhteisvastuukeräyksen avauspuhe (3.2.2019), jossa hän korosti koulutuksen merkitystä kansallisella ja kansainväliselläkin tasolla. ”Koulutus muuttaa maailmaa. Se tietää parempaa elämää yksittäisille ihmisille, hyvinvointia kokonaisille maille ja kehitystä koko ihmiskunnalle. Koulutus ja tasa-arvo kouluun pääsemisessä on reitti kehitykseen ja sitä kautta köyhyyden poistamiseen.”

Kirjoittaja on Helsingin Akateemiset Naiset ry:n puheenjohtaja Suomen Akateemisten Naisten liitto, hallituksen jäsen.

Joka päivä pääsiäinen

*Vaikka murhe ei kadonnut yöllä,
vaikka pelko pysyy kannoilla
ja taivas pilvessä,
vaikka ihmiset ovat samat
ja kiusat ja huolet ja kivut,
niin mikään ei ole entistä enää.*

*Kivi on kammattu pois,
kuoleman lukko on rikottu,
ja nyt
jokainen aamu on pääsiäisaamu,
tien alku ja anteeksiannon avoin ovi.*

PIA PERKIÖ
Toivontunnustus
(Rukouksia ja runoja kirkkovuoden mittaan)
Kirjapaja OY 2006

Tähtiä sataa, toivoa sataa

Mistä lienen keksinyt idean, että kutsuessani ystäviä koolle, pyydän tuomaan runon tai jonkin muun valitsijaa puhuttelevan lyhyen tekstin ja vielä kopiot läsnäolijoille. Sitten juodaan teetä ja kukin lukee vuorollaan tekstinsä ääneen keskustelua virittämään. Yksinkertainen yhdessäolon muoto tuntuu aina yhtä kiinnostavalta, virkistävältä ja hauskalta. Vieraat ihmiset alkavat puhua toisilleen kuin tutut konsanaan, ja säiden päivittelyn sijaan tehdään oivalluksia. Parasta lienee, että muiden tuumauksia kuunnellessa näköalat avartuvat ja samalla voi harjoittaa omien mielipiteiden perustelemista. Ilonpito kuuluu myös asiaan: saa nauraa! Tekstien äärellä oleminen todistaa **Anthony de Mellon** ajatusta: ”Jokainen tarina kertoo juuri sinusta, eikä kenestäkään muusta.”

Viime marraskuussa kutsuin muutamien runojen-ystävän luokseni. Olin lainannut kirjastosta kelttiläisten rukousten kirjan *Maa jalkojeni alla* (Kirjapaja 2018) ja nauttinut 1200 vuotta vanhoista teksteistä; ne tuntuivat tuoreilta kuin vastikään kirjoitetut. Luin ääneen runon työntäyteisestä, somasta hetkestä ja pyynnöstä Jumalan tulla siunaamaan

pieni lehmä, ”tämä kumppanuus, tämä lypsyhetki” sekä ”jokainen maitotilkka, joka suihkuu ämpäriini.”

Ystäväni **Sinin** valinta hämmensi, **John O’Donohuen** runo *Kuoleman siunaus* (kirjasta Anam kara. Kelttiläistä viisautta. Otava 1999). Tässä katkelma:

*”Ottakoon sinut kauniisti vastaan
siinä kodissa,
johon menet.
Sillä sinä et mene tuntemattomaan
paikkaan.
Palaat siihen kotiin, jota et koskaan
kokonaan jättänytkään...
Olkoon lähtösi turvattu ja perillepääsy
varma.”*

Saimme kuulla, että runo liittyi Sinin omaan elämään: puolitoista vuotta sitten oli rutiinitarkastus tuonut esiin parantumattoman sairauden. Tauti oli nyt edennyt saattohoitovaiheeseen, ja ystäväni odotti pääsyä Terhokotiin. Järkytimme uutisesta, emme olleet tienneet asiasta. Merkilliseltä tuntui, että minusta Sini näytti terveeltä, tosin hauraalta.

Järkytystä helpotti levollisuus, jolla Sini puhui tilanteestaan. Hän oli kertonut

diagnoosista saman tien miehelleen, joka kysyi, miten siinä tilanteessa elettiin. Vastaus kuului: ”Niin kuin aina ennenkin.” Ja niin he tekivät, myös saattokotiin siirtymisen alla, Sini tyynenä kuten ennenkin. Yhdestä asiasta hän oli kuitenkin huolissaan, siitä että yltyisivätkö kivut liian ankariksi.

Vaihdoin sähköposteja ystäväni kanssa ja kuulin, että tarpeelliset asiat oli hoidettu, hautajaiset suunniteltu. Siunausanoikseen hän valitsi Korinttolaiskirjeen sanat: ”Se, mikä kylvetään katoavana, nousee katoamattomana. Mikä kylvetään vähäpätöisenä, nousee kirkkaana. Mikä kylvetään heikkona, nousee täynnä voimaa. Kylvetään ajallinen ruumis, nousee hengellinen ruumis.” Sano ma täynnä toivoa!

Pian runokokoontumisemme jälkeen kävin viisaan, ystävällisen naisen luona, naisen, jolle Luoja on suonut erityisen näkemiskyvyn ihmisten auttamista varten. Puhuin oman asiani, sitten muistin Sinin tuskiin liittyvän huolen ja kerroin siitä. Auttaja sai lohdullisen kuvan – kuunnellessaan ihmisten iloja tai murheita hän nimittäin näkee kuvia, mutta puhuu niistä vain, jos kysytään; minä kysyin. Sinin kohdalla auttaja näki kipunoivan tähtisadepuikon, joka säkenöi kauniisti mutta vauhdilla, kunnes sammutti. Auttajan mukaan kuva tarkoitti lyhyttä, kivutonta lähtöä, ajankohtana oli

si joulun tai uudenvuoden tienoo, tähtisateiden ajankohta.

Kotiin päästyäni lähetin sähköpostin kysyäkseni, halusiko Sini kuulla auttajan terveiset. Vastaus oli myöntävä, näinpä kirjoitin hänelle tähtisadekuvasta. Ystäväni ilahtui tiedosta ja kiitti huojentuneena. Pian sen jälkeen tuli muutto Terhokotiin.

Jouluaatoksi sain kutsun veljeni perheeseen. Illalla ruokailun jälkeen käly tarjosi kahvit nostaen samalla esiin pikku laatikon ja siitä neljä tähtisadepuikkoa. Katselimme ihailien tähtisadetta, lapsuudesta tuttua näkyä. Säkenöinti liikutti minua ja pohdin, mitä Sini-ystävälle mahtoi kuulua. Sitäkin mietin, kertoisinko sukulaisilleni tähtisateen merkityksestä juuri tuona iltana. Päätin puhua, asia tuntui tärkeältä. Kälyni liikuttui, sanoi että ei olisi ikinä arvannut saavansa olla hänkin vaatimattomalla panoksellaan osallisena suureen tapahtumaan. ”Enpä olisi osannut kuvitella, että se kotitalosta sattumalta tunnistamani ja mukaan ottamani tähtisadelaatikko, joka liittyi lapsuuteen ja nuoruuteen, kuului tällä kertaa toisenlaiseen viestiketjuun”, kälyni lisäsi.

Sinistä ei kuulunut mitään, mutta en halunnut häiritä perhettä kysymyksilläni. Vuoden viimeinen sunnuntai toi mukanaan puhelinsoiton: ystäväni oli siirtynyt

nyt ”tuonilmaisii” aamulla, ison perheensä ympäröimänä, aviomiehen kämmenet hellästi vaimon pään ympärillä – lähtö tapahtui tuskitta, kauniisti.

Siunaustilaisuuteen saattoväki toi itse kukin yhden valkean ruusun, puoliso laski arkulle punaisen ruusun ja kiitti kaikista niistä aamuista, jolloin hän oli saanut herätä uuteen päivään vaimon viereltä. Tytär lauloi lapsenlapsen säestämänä – äidin pyynnöstä – Elämälle kiitos, sain siltä paljon. Pappi, ystävä hankin, mainitsi mieleeni jääneen yksityiskohdan, pariskunnan monet kulttuurimatkat ja niiden yhteydessä vierailut tuhanteen kirkkoon. Heidän tutustumisensa oli ollut arkinen, mutta jälkikäteen ajatellen kuin ihmettä: koulun pihalla, Sini oli 11 ja **Jorma** 13. Ystävänä sanoi tienneensä heti, että siitä pojasta tulisi hänen miehensä; niin alkoi 65 vuotta kestänyt yhteinen taival.

Kysyin, millainen Sinin lähtöpäivä oli ollut. Unohtumaton, vastasi Jorma. Puhe siirtyi viimeiseen jouluaattoon, tuolloinkin koko iso perhe oli läsnä, lapset jälkeläisineen. Sini oli pyytänyt tähtisadetta, ja jostain löytyikin

neljä puikkoa, mutta kun Terhokodissa ei saa polttaa edes kynttilää, asia ratkaistiin niin, että Sini oli miehensä kanssa eteisen lasioven takana, muut ulkona. Siellä puikot syttyivät säkenöiviksi tähdiksi. Tekstasin kälylleni viestin kuulumisista. Hän vastasi: ”Hengitys ihan salpautui. Tekee sanattomaksi ällistyksestä ja riemusta ja tekee näkymättömän melkein näkyväksi.”

Kun minulta pyydettiin kirjoitusta Valkonauha-lehden pääsiäisnumeroon, ajattelin Siniä ja pitkää ystävyttämme muistaen vielä elämäniloa pursuavan säkeen taannoisesta kelttirunosta:

”Olkoon sinulla kiihkeää riemua elää elämäsi täysin rinnoin.” Kuulosti aivan Sinin motolta.

Ystävänä viimeiset viikot mielessä tuntuu kuin koko tapahtumasarja julistaisi pääsiäisen toivoa: ”Se, mikä kylvetään katoavana, nousee katoamattomana.” Lupaus, johon Sini uskoi.

Kirjoittaja on kirjailija Helsingin Käpylästä.

Kohtuus vai kohtuuttomuus?

Iloinen ihminen ympärilleen iloa luo, kuin suuri vuolas virta uutta iloa tuo. Ilo kannattelee aina, murheita poistaa, niin kuin aurinkokin kaikkialle loistaa.

Vaan onko kohtuutta aina iloinen olla? Joskus voi surullisena istua kuutamolla tai masentuneena elonsa polkua pohtia. Selityksiä pahaan oloon kysellä tohtia.

Tietää emme kaikkea tarkkaan vielä saa: miksi syntyivät aurinko, planeetat, maa. Miksi joku on iloinen, suru toista painaa? Jollekin hetken ilo on vain lyhyttä lainaa.

Vastoinkäymisistäkin joskus oppii uutta, silloin ne luovat parempaa tulevaisuutta, mutta joskus ne tuntuvat turhilta aivan, pahoilta kun surun saa palkaksi vaivan!

Elämän kohtuutta ei ihminen tietää voi, mutta pessimismi on kuin pahainen koi. Jos kohtuuttomuus joskus Sinut kohtaa, se elämän tarkoitusta pohtimaan johtaa.

ULLA ARKKO
Lapinlahden Lukkarila 2018

SEPPÖ I. MYLLYVIITA

Ulla Arkko, 59, Lapinlahdelta Pohjois-Savosta on kirjoittanut kolme runoteosta: *Tanssiva tuuli kuiskauksen kuuli* (Mediapinta 2009, valokuvat Seppo I. Myllyviita), *Muistojen maa laulamaan saa* (Mediapinta 2014, valokuvat Seppo I. Myllyviita) ja *Tarujen tie satusaarelle vie The road of myths leads to an island of fairy tales* (Mediapinta 2017, teoksen kuvittanut Anni Hautala)

Tarujen tie satusaarelle vie The road of myths leads to an island of fairy tales on kaksikielinen (suomi-englanti) lasten runokirja, joka on tarkoitettu 5–12-vuotiaille lapsille ja kaikille runojen ystäville. Teos hyväksyttiin mukaan Suomi-Finland 100 -ohjelmaan. Teoksen on kustantanut tamperelainen Mediapinta. Sekä kustantaja Juhani Vesikko että riimirunot suomeksi kirjoittanut Ulla Arkko ja ihastuttavat kuvat piirtänyt karvialainen Anni Hautala saivat kiitoskirjeen Lontoosta Kensingtonin palatsista prinssi Williamin ja herttuatar Catherinen sihteeriltä. Ulla Arkko lähetti runokirjan Suomen Lontoon suurlähetystön kulttuuriasioista vastaavan Pirjo Pellisen avustuksella Kensingtonin palatsiin prinssi Georgelle ja prinsessa Charlottelle.

Teosta on myös hankittu paljon lapsille lahjoiksi ja sitä on saatavissa kustantaja Mediapinnan nettikaupasta. Mediapinnan nettisivuilta voi lukea lisää teoksesta ja Ulla Arkon tuotannosta.

Ajankohtaista valtakunnassa

Tammikuun lopulla valmistui sisäministeriön ja muiden viranomaisien toteuttama kattava raportti Suomen sisäisen turvallisuuden tilasta. Raportti kokoaa yhteen ajankohtaisimman tiedon keskeisistä sisäiseen turvallisuuteen vaikuttavista ilmiöistä. Voimme olla ylpeitä raportin tuloksista. Kansainvälisen vertailun valossa Suomi on maailman turvallisin maa, ja lähes yhdeksän kymmenestä suomalaisesta kokee, että maamme on turvallinen paikka asua ja elää. Turvallisuus on kaiken kaikkiaan siis hyvällä tolalla. Vaikka kokonaistilassamme olemme maailman huippua, emme kuitenkaan saa unohtaa, ettemme ole turvallinen maa kaikille.

Yhteiskuntamme musta piste löytyy perhe- ja lähisuhdeväkivaltilastoista. Parisuhteessa olevista naisista lähes joka kolmas on kokenut väkivaltaa entisen tai nykyisen kumppanin taholta. EU-maiden vertailussa suomalaiset naiset kohtaavat lähisuhdeväkivaltaa toiseksi eniten. Tämä ilmiö on yhteiskunnastamme kitketävä. Lähisuhdeväkivaltaa ei Suomessa voida suvaita.

Vuonna 2015 Suomessa voimaan tullut Istanbulin sopimus sitouttaa valtion ehkäisemään ja torjumaan naisiin kohdistuvaa väkivaltaa ja perheväkivaltaa. Suomessa sopimuksen toimeenpanosuunnitelmaan sisältyy yli 40 toimenpidettä, joita toteutetaan paraikaa useilla eri hallinnonaloilla yhdessä järjestöjen kanssa. Toimijoiden välistä yhteistyötä, uhrien tukipalveluja ja

väkivallan tekijöiden hoito-ohjelmia kehitetään ja tiedonkeruuta ja tilastointia tehostetaan. Lisäksi esimerkiksi poliisin osaamista uhrin sensitiivisestä kohtamisesta ja traumatuntemuksesta parannetaan.

Ensiarvoisen tärkeää on ottaa oppia jo hyväksi todetuista malleista. Esimerkiksi moniammatillisella MARAK-riskinarviointimenetelmällä on onnistuttu tunnistamaan uusiutuvan parisuhdeväkivallan uhreja ja parantamaan heidän turvallisuuttaan. Tällaiset mallit

tulee juurruttaa valtakunnallisella tasolla. Tammikuussa käynnistimme perhe- ja peruspalveluministeri **Annika Saarikon** kanssa selvityksen siitä, kuinka lähisuhdeväkivallan vastainen työ organisoidaan tulevassa sote-maakuntarakenteessa.

Varhainen puuttuminen on kaiken avain. Helposti saavutettavilla matalan kynnyksen palveluilla väkivallan kierre voidaan katkaista aikaisessa vaiheessa, ja siksi Suomessa on panostettava lähisuhdeväkivallan uhrien riittäviin tukipalveluihin, neuvontaan ja ohjaamiseen. Esimerkiksi ympärivuorokautinen ja maksuton puhelinpalvelu *Nollalinja* tarjoaa uhrille mahdollisuuden keskustella luottamuksellisesti sosiaali- ja terveysalan ammattilaisen kanssa. Ammattilaiset osaavat myös tarvittaessa ohjata uhrin eteenpäin muun avun piiriin, esimerkiksi turvakotiin.

Viime kädessä rikoksenteijät on kyettävä saattamaan vastuuseen. Lähisuhteessa tapahtunut lievikin pahoinpitely on aina virallisen syytteen alainen rikos riippumatta rikoksen tekopaikasta tai tekomuodosta. Tässä valossaan on huolestuttavaa, että viime vuonna vain noin

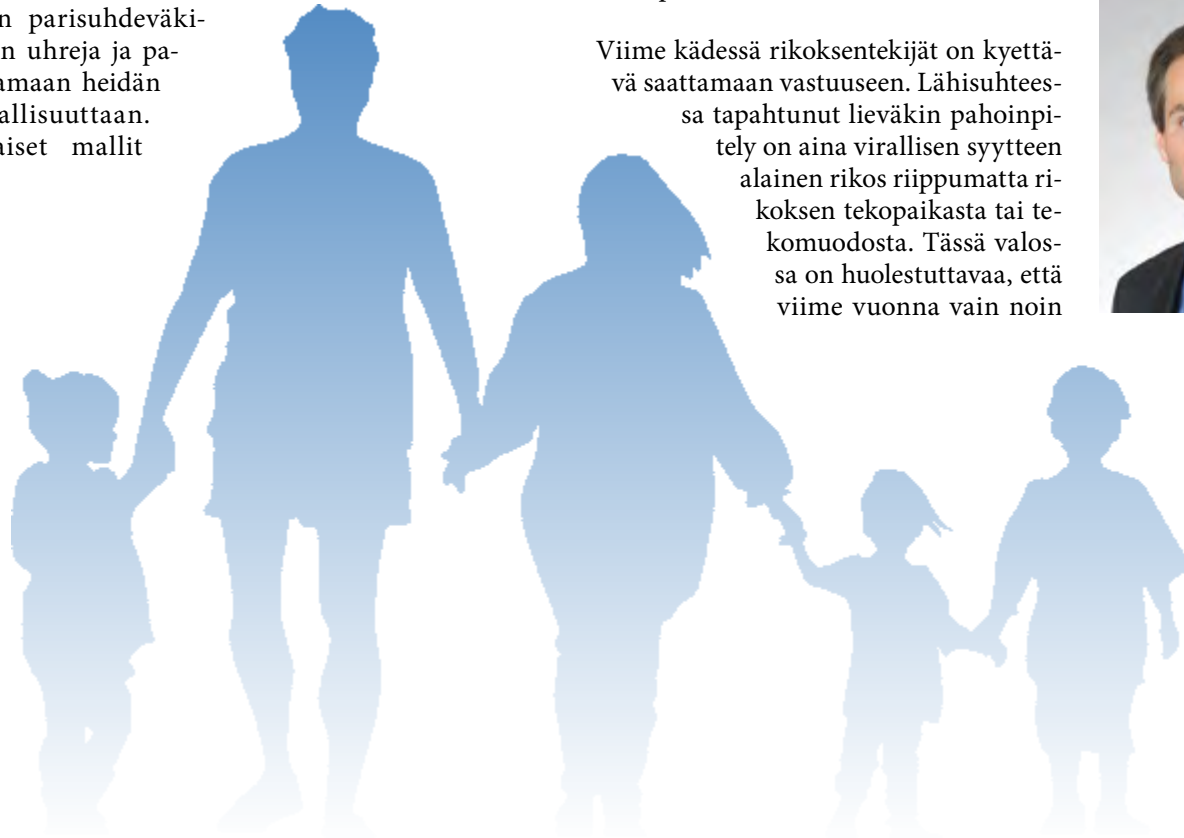
viides poliisin perheväkivaltaan liittyvistä hälytyskeikoista johti syytteesen asti. Poliisin tehtävänä on ennalta estää, paljastaa ja selvittää tietoonsa tulleet rikokset ja saattaa ne syyteharkintaan myös silloin, kun asianomistaja ei itse kykene tekemään rikosilmoitusta.

Maaliskuussa valmistuvassa selvityksessä kiinnitetäänkin erityistä huomiota nykyistä tehokkaampaan yhteistyöhön sosiaali- ja terveysalan, poliisin ja järjestöjen välillä sekä parhaimpien käytäntöjen vakiinnuttamiseen valtakunnallisesti.

Ilmiöön puuttuminen vaatii lisäksi koko yhteiskunnalta asennemuutosta. Suomalaisessa yhteiskunnassa pelätään usein toisten asioihin puuttumista. Lähisuhdeväkivalta ei kuitenkaan koskaan saa olla

perheen sisäinen asia. Väkivaltaan on puututtava aina – silloinkin kun se tapahtuu kodin seinien sisällä.

Kirjoittaja on sisäministeri.

Mistä syntyy aito kohtaaminen

– oletko totta itsellesi?

Syyskuisena sunnuntaisena iltapäivänä tallustelin itsekseni Lammassaaren pitkospuuta – tervalta tuoksuva polku kiemurteli jalkojeni alla ja aurinko lämmitti poskieni päitä. Ihmisiä tuli vastaan. Heitä tuli ja meni. Vastaantulijoita oli aika ajoin ruuhkaksi asti. Polulle syntyi jonoa. Ruuhka sai tämän sunnuntaisen tallaan suupielissä olleen hymyn hiljalleen valahtamaan pitkin auringon lämmittämiä poskia - ärsytti kaiken tuon luonnon tarjoaman kauneuden keskellä. Miten kauneuden keskellä voi tuntee ärtymystä ja suuttumusta? Huomasin, kuinka tunsin yhtäkkiä myös syyllisyyttä tuosta ärtymyksestäni. Kaikki hyvän olon tunteet, kävelylleni suunnittelemani ilon ankkurit oli nostettu ja tilalle hiipi vihaa, ärsytystä, syyllisyyttä. Ei kai tämä nyt näin voi mennä, ajattelin – tämän piti olla kaunis, rentouttava sunnuntainen retki. Samassa joku takaa tule-

va kehtasi töytäistä minua ja ärtymystäni ohi mennessään. Murahdin itsekseni mielestäni melko sivistyneesti ja tartuin reppuuni löytääkseni kamerani jostakin kafeteriamarin ja eväiden takaa. Kas vain löytyihän se lopulta! Kameraa kaivellessani jouduin hyppäämään polulta aina kauemmas kaislikon puolelle pois ihmisvirran tieltä. Suututti aina vaan lisää, mutta silti aloin kuvata uteliaasti.

Hämmästyksekseni kaislat, taivas ja polku ihmisineen näyttivät kameran linssissä jotenkin kovin erilaiselta tästä ruohikkoisesta kaislaperspektiivistä. Yhtäkkiä jalkojen alla oli pehmeää, joustavaa uudenlaista maata – sain kuvata rauhassa ja kyynärpäiltä suojassa. Kaislojen lempeä kuiskinta, askelten kumina kauempana, muuttolintujen kirkasääninen kuorolaulanta etelälle ja syysauringon lämmittävät säteet kameraa pitävälle käsilleni saivat minut hiukan jopa hymyilemään ja naurahtamaan. Suuttumuksen ikkuna

pieneni. Saatoin katsella kaislojen tasolta ihmisten virtaa etäämmältä ja jotenkin tunsin kummallista turvaa verrattuna aiemmin näennäisen turvalliselta tuntuneisiin pitkospuihin lenkkiosujeni alla. Tähän uuteen pehmeuteen ja perspektiiviin voisikin ehkäpä jäädä pidemmäksikin aikaa. Päätin, että pitkospuinen polku ja sitä tallaavat ihmiset saivat odottaa – tätä kaislakorttia katsoisin hiukan pidempään, minkä seurauksena kameralleni tallentuihin lopulta omasta mielestäni kenties hienoin kuva aikoihin.

Tunteiden äärelle pysähtyminen – antaudu, mutta älä anna viedä

Kielteisten tunteiden, kuten syyllisyyden, häpeän, surun tai vihan äärelle on usein haastava pysähtyä. Niin oli minunkin tuolla tavallisella sunnuntaikävelylläni. Ei siellä suunnitelmisani pitänyt lainkaan herätä vihan tunteita, ei suuttumusta tai ärtymystä. En ollut kuvitellut niitä osaksi kävelyäni, jonka piti olla täynnä pelkästään hyvää oloa, kauneutta, rentoutta. Pieleen meni ja hyvä niin.

Mielemme pyrkii välttämään hankalia tunteita – psyykinen kipu ei ole kivaa, eikä ehkä aina kovin kaunistakaan. Haluamme automaattisesti sulkea näiltä tunteilta silmämme. Se on inhimillistä. Hukutamme helposti itsemme ehkä tekemiseen, suorittamiseen tai vaikkapa päiheteisiin – mihin tahansa, mikä vie meidät pois näiden tunteidemme ääreltä. Emme uskalla kohdata itseämme kokonaisena kaikkine tunteinemme ja liu'umme samalla karkuun itseltämme. Samassa luovimme pois kohtaamasta muita. Annamme helpommin tilaa esimerkiksi ilolle ja innostuneisuudelle, jotka tuntuvat meissä hyvältä – saavat aikaan myönteisyyden virtaa ajatuksissa, uskomuksissa, teoissa ja toiminnassamme.

Vihan, ärtymyksen ja syyllisyyden tunteet kuiskivat meille helposti virheellisesti siitä, että jos lähdet mukaan tähän tanssiin, sinua viedään ikuisesti. Tunteiden tarkkailun ei kuitenkaan tarvitse olla iäti jatkuva paritanssi. Tunteiden kanssa voi kyllä kernaasti tanssia hitaita, mutta hitainkin kappale päättyy kyllä – sinä voit lopettaa sen sitten, kun sen aika on. Itse päätin tuona sunnuntaina, että suuttumus ja ärtymys eivät vie minua kokonaan, mutta saavat kyllä tuntua vielä kaislikossakin.

Tunteiden ja itsen väliin ei siis ole syytä laittaa yhtäläisyysmerkkejä. Emme ole yhtä kuin vihamme, surumme, suuttumuksemme tai syyllisyytemme – emmekä toisaalta myöskään sen enempiä ilomme tai innostuksemme. Nämä ovat jotain, jotka käyvät kylässä taatusti viikoittain, ehkä joskus päivittäin. Monesti ihminen sanoo ”Olen niin iloinen” tai ”Olen todella surullinen”. Tämä on hiukan hassu ajatus – emmehän me omista tunteistamme. Tunteet ovat jotakin, joita meillä on. Kukaan ihminen ei ole yhtä kuin tunteensa – kukaan ei ole pysyvästi iloinen tai surullinen. Tunteet ovat aaltoja valtameressä, pilviä taivaalla, kaisloja tuulessa – sinä olet enemmän. Sinä olet valtameri tai taivas tai pitkospuut. Valtameri pysyy, vaikka aallot lyövät ja myrskyä, eikä taivas putoa sadepilvistä sen reunoilla.

Sisäisesti turvassa – näytkö itsellesi ja muille?

Tunteiden kokonaisvaltainen kohtaaminen sekä kokijan että tarkkailijan saappaissa tuovat sinut lopulta itsesi luokse – sisäisesti turvaan. Vapauteen. Joskus saatat tarvita tähän ulkopuolisen tukea tai rohkaisua. Se on todella okei. Omalla sunnuntaitallustelullani havahtuun satunnaisen ohikulkijan kyynärpäähän, mutta toi-

sen ihmisen vaikutus voi yhtä lailla olla myös ystävän lempeämpi tuupaus tai ammattilaisen turvallinen kädenojennus. Kaikki lailliset keinot tällä matkalla itsesi luokse olkoot sallittuja.

Sisäinen turva on vapauden ja onnellisuuden tunnetta riippumatta siitä, mikälaista polkua olet tähän päivään saakka kulkenut - kuka olet tähän asti ollut tai keitä olet elämässäsi tähän asti kohdannut. Sisäisesti turvassa oleva ihminen on auki itselleen ja elämälle, mikä mahdollistaa aidon kohtaamisen. Ihminen voi tällöin nähdä itsessään uteliaan ja leikkisän tarkkailijan – tutkimusmatkailijan, joka katsoo maailmaa ja sen polkuja seikkailuna. Tarkkailijan ohella hänessä asuu samanaikaisesti kokija, joka katsoo elämää silmästä silmään uskaltuen tuntee tunteensa ja nähdä kokemuksensa.

Sisäisesti turvallisuutta kokeva ihminen voi myös elää tässä ja nyt. Turvan saavuttamisessa keskeistä on tunteiden kokemisen lisäksi se, miten omaa menneisyyttään jäsentää. Kyse on uuden suhteen luomisesta omaan menneisyyteen, siinä läsnä olleisiin ihmisiin, tapahtumiin ja asioihin. Tarkemmin puntaroituna uuden suhteen

luominen menneeseen on siihen tietoisesti uuden merkityksen etsimistä, haravoimista ja sen löytämistä – oman tarinan aktiivista uudelleen kirjoittamista uusin silmin ja tyhjälle paperille. Se on oman elämän kokijan saappaista ulos astumista, tarkkailijan ja aktiivisen tutkijan kengäin rohkeasti hyppäämistä. Kävelylläni pitkospuilta kaislikkoon astuminen ja sinne pysähtyminen saivat minut katsomaan tilannettani uudesta perspektiivistä - rauhassa, kiireettä ja pehmeämmin. Koin vihan ja suuttumuksen tunteeni, mutta en antanut niiden kaapata itseäni kokonaan. Astuttuani ulos aiemmin näennäisen turvalliselta polulta otin lopulta tuon parhaan luontokuvani miesmuistiin ja retkelleni tuli uudenlainen merkitys. Kaislikkoon meno ei ollutkaan enää joutumista pois polulta muiden ohjailemana – vaan mahdollisuus ja valintani luoda uutta. Retkeily kannatti.

Kirjoittaja on sosiaalipsykologi, VTM, kouluttaja, kriisityöntekijä ja vapaa kirjoittaja. Ennen kaikkea ihminen, joka pyrkii suhtautumaan elämään joka päivä ihmetellen, lapsen uteliaisuudella ja aikuisen turvallisuudella.

*Hiljaisuus
täyttää huhtikuun usvaisen aamun,
kumartaa metsän harmaudelle:
kaikki harmaat sävyt, soittakaa!*

*Ja harmaat soittavat hiljaisiin
huiluihin
sumunpehmein soinnuin
sydämeni kuulla ja tuntea*

*ei harmaa ole harmaata
vaan kaikkien värien äiti
syntymisen odotus.*

*En tarvitse kevään ihmeitä
tai toiveitteni täyttymistä.
Minulle riittävät
harmaina nukkuvat rungot
ja pienet silmut.*

*Odotus, aavistus,
minun todellisuuteni kauneimpana
läsnä.*

AINO KEMPPAINEN
Kirjasta: Odottavat ovet
Herättäjä-Yhdistys r.y.
Gummerus Kirjapaino Oy 1991

Posti Green

Eläviä sanoja

Pyhä pääsiäisvirsi

*Jo valkeni ihana aamu,
pyhä pääsiäisvirsi soi.*

*Yli tuonelan tumman tarhan,
yli synkkien öiden harhan
se kirkkaana huminoi.*

*Kautta maailmanpiirin kantaa
sen ihanat säveleet,
tuo viestiä jääisen elon,
pois pyyhkien kuoleman pelon
ja tuskan ja kyyneleet.*

*Pyhä pääsiäisvirsi soipi,
oi, kuule sen sanomaa:*

*Hän tuonelan vallat voitti,
ikivalkeus yöhön koitti,
koko maailman se kirkastaa.*

*Soi, ihana pääsiäisvirsi,
tuo lohtua murheisiin!*

*Soi, sydämet sytytä, nosta,
ne alhojen pimennosta
oi, kantaos korkeuksiin!*

*(Lähde: Hellén, Immi 1930: Lasten runokirja:
Suomen pojille ja tytöille omistettu. Valistus, Helsinki.)*

Valkonauha Suomessa: vastuuta sinusta ja minusta vuodesta 1896